

АЛЕКСАНДЪР ЛУБНИН
ЕХ, КОНТАКТИ!...
ИЗ РАЗКАЗИТЕ НА СЕВА
МОШКИН, ГАЛАКТИЧЕСКИ
ТУРИСТ

Превод от руски: Саша Никифорова, 1975

chitanka.info

Не ми върви и това си е! До гуша ми дойде от тия комисии по охрана на малките планети, от дружествата за защита на нецивилизованите светове... И все с мене се заяждат. Ами инспекторите по космичен надзор? Още не си успял да се швартоваш^[1] на избрания астероид, не си успял да измъкнеш секача, късче да си откъснеш и ето ги вече тук... Вие виждали ли сте тия инспектори поне веднъж? Какво? Добри хорица били ли? Ха! Ами служебните им карти също ли сте видели? Не сте, нали? Който види тая книжчица с Голямата мечка на обложката, после поне пет месеца няма да види открития Космос. Какво да ви разправам... Нека вземем един скорошен случай — тази седмица беше.

Шляя се значи аз по космопорта на Малка Селена. Обмислях си маршрута. Гледам на пистата кацна и се плъосна таратайката на Пашка Мухин. Аха, казвам си, отдалеч пристига — отражателят е целият в космичен прах! Боята на парцали виси... Изведнъж люкът се отваря, изскача Пашка. Огледа се, видя ме и хоп — хвърли ми се на шията. Пък аз му казвам:

— Какво, Пашка, хоро около астероид ли си играл^[2]?

— Глупак — креци той, — нова планета открих! Цивилизацията ѝ — каменния век! Аз вече пет скали изрисувах там — нека учените им един ден си бият главите!

А на мен от завист лигите ми потекоха. Пък в главата ми вече се оформяше едно планче...

— Паш, ей, Паш — казвам му подмилкващо аз, — какво си охрипавял, да не си простинал, а? Я да идем в щурманската гостилничка, докато не те е надухал вятърът!

Приказвам му аз така и се оглеждам встрани — да не чуе някое от приятелчетата. А Пашка, като се разскача:

— Какви ги дрънкаш — възмуцава се той, — какво ти „простинал“! Планетата се върти около звезда от клас А, температура плюс 40 градуса, не по-малко!

— Ами далеч ли летя — осведомявам се аз, колкото може по-равнодушно.

— Не — отвърща ми, — съвсем наблизко, петнадесет плюнки^[3] от патрулната база, встрани от квадрат 175/156013.

Аз бързо пресметнах: тъй, тъй, мисля си, тъй... горивото до капка, но ще стигне...

Замъкнах в това време Пашка до вратата на космопорта, плеснах се по челото и занареждах:

— Ох, заплес аз, заплес! Не съм изключил регулатора на реактора!

Блъснах слисания Пашка към вратата и само след десет минути, доволен от собствената си находчивост и благославяйки Пашковата бърливост, подкарах моята черупка към квадрат 175/156013...

Когато благополучно си продупчих очите^[4], зашарих с локатора наоколо. „Аха, ето я — проблесна нещо в главата ми, — звездичката от клас А!“

Направих една двойка спирали и напипах Пашковата планетка. Планетната беше като кукуряк! Кислород 30 на сто, зеленина — да ти напълни окото!

Плъснах се аз^[5] на някакво плато в района на екватора, огледах се и бодро изскочих навън. Звездата от клас А ярко светеше, ветрецът шумолеше и ръцете ме засърбяха в предчувствие за работата...

Най-напред се разписах на това място, дето бях кацнал. Избрах най-баналната фраза: „Тук беше Сева. 15 май 2321 г.“. После, като се мъчих половин ден, с помощта на антиграва и два скапани лазера, прерязах някакво хълмче високо към километър и половина и го поставих изправено.

На другия ден взех антилета и тръгнах да разгледам планетата. Настроението ми беше великолепно: прелитайки, се любувах на природата под мене и изведнъж... Това се казва сполука!

Долу, около запален огън, се тълпяха някакви същества. Диваци! Ами да!

От радост изпълних пет фигури из висшия пилотаж и като изплаших порядъчно туземците, седнах край пещерата им.

Какво? Не съм имал право да встъпвам в контакт с тях ли? Ех, ако знаех, кракът ми нямаше да стъпи на тая планета... Не, има едни подли хорица — дано в клопката на времето да попаднат, Ловджийските Кучета на късчета да ги разкъсат, дано!...

Влизам аз значи в пещерата и се обръщам към тия диваци:

— Привет на всички ви от Слънчевата система! Ето донесох ви плодовете на нашата цивилизация за смяна с ваши сувенири — и им протягам триодите си.

А един дивак ги взе спокойно, знаете, и така, на чист руски език, казва:

— Триод 15с26с, изгорял от неправилна експлоатация... Сега ли ще ви съставим акта? Или след като унищожите автографите си?

И вади тая триж проклета служебна карта с Голямата мечка на обложката...

И ето сега стоя тук. Пилотската ми книжка отнеха, а проверочен изпит ще държа чак след половин година... И най-обидното е, че и Пашковият подпис трябваше да излича.

Ех, защо не се накисна той вместо мене?!

[1] швартовка — привързване на кораба към кея с въжета. ↑

[2] полудял ли си — на космически жаргон. ↑

[3] плюнка — парсек — космически жаргон. ↑

[4] продупчих си очите — събуждам се от анабиоза — космичен жаргон. ↑

[5] плюснах се — кацане, при което отражателят не контактира с повърхността на планетата — космически жаргон. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 28/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.